

Kami Garcia og Margaret Stohl

Beautiful Creatures

Vakkert kaos

Oversatt av Gry Wastvedt

CAPPELEN DAMM

Kami Garcia og Margaret Stohl

Beautiful Creatures

Vakkert kaos

Oversatt av Gry Wastvedt

CAPPELEN DAMM

Vknx t g o f t g
Uwucp Tceec.
uqo qrrftct gmqtpdcd gt qi o cvgt fgo o gf ft rgvgmgt.

&

O ctkn p Tquu Uvqj n
uqo mwp g ml tg vtcvqt h t j wp n tvg ml tg dk0
Fg gt gmvg I cvkp/hgtumpgt0

*

Vwo wvgt qi htgf. o tmgv qi n ugv
cnxct uqo vcv wcx gp gpguvg vcpmg. vt gm
htc fgvucō g cpukmgv. drqo uvgt r fgvucō g vtggv
mctcmvgtgt kf gp uvqtg cr qmēn r ugp.
vgi p qi u o dqrgt r gxkj gvvp.
dgi p gnvgp. unww gp qi o kf vgp. qi wvgp gpf g0
- William Wordsworth, Preludium: Sjette bok

FØR

U w qi ucw

I Gatlin er det merkelig nok sånn at de gode tingene er knyttet nær opp til de vonde tingene. Av og til kan det være vanskelig å se forskjell. Men uansett ender det med at man blander det søte med litt salt og svarer på motgang med kyss, som Amma ville sagt.

Jeg vet ikke om det er slik andre steder også. Jeg har bare bodd i Gatlin, og dette er det jeg vet: Da jeg igjen inntok den faste plassen min ved siden av Søstrene i kirken, var den eneste nyheten som ble sendt rundt sammen med kollekten, at Bluebird Café hadde sluttet å servere hamburgersuppe, vi gikk mot slutten av ferskenpaisesongen, og *pqgp dt nø cmgtg* hadde stjålet hjulhusken fra det gamle eiketreet på General's Green. Halve menigheten subbet fremdeles nedover midtgangen i det som mamma alltid kalte Røde Kors-sko. Alle de lilla knærne over knestrømpestrikkene fikk det til å føles som et helt hav av bein som holdt pusten. Det gjorde i hvert fall jeg.

Men Søstrene åpnet fremdeles salmebøkene på feil side, med krokete fingre og sammenkrøllede lommestørklær begravd i hender fulle av pigmentflekker. Ingenting kunne hindre dem i å stemme i melodien, høyt og skjærende, i forsøket på å overdøve hverandre. Bortsett fra tante Prue. Hun traff tilfeldigvis sånn omtrent tre toner av tre hundre, uten at noen brydde seg om det. Noen ting trengte ikke å endres, og kanskje burde de ikke det heller. Noen ting, som tante Prue, er skapt for å synge falskt.

Det var som om denne sommeren aldri hadde skjedd, og vi var trygge innenfor disse veggene. Som om ingenting annet enn det feite, fargede sollyset som strømmet inn gjennom blyglassvinduene, kunne tvinge seg inn hit. Ikke Abraham Ravenwood eller Hunting og blodflokken hans. Ikke Sarafine, Lenas mamma, eller djevelen selv. Ingen andre kunne komme seg forbi den strenge vennligheten til dem som sto i døren og ønsket velkommen og delte ut dagens program. Og skulle det likevel skje, ville presten fortsette å preke, og koret ville fortsette å synge, for ingenting annet enn apokalypsen kunne hindre folk i Gatlin fra å gå i kirken eller å sladre om naboene.

Men utenfor disse veggene hadde denne sommeren forandret alt, både i manerverdenen og i de vanlige dødeliges verden, selv om innbyggerne i Gatlin ikke visste det. Lena hadde krevd seg selv som både Lys og Mørk og hadde fått den syttende månen til å splitte seg i to. Et slag mellom demoner og manere hadde endt med død på begge sider og hadde lagd en sprekke i verdensordenen på størrelse med Grand Canyon. Det Lena hadde gjort,

kunne sammenlignes med å knuse de ti bud. Jeg lurte på hva innbyggerne i Gatlin ville ha sagt hvis de hadde visst det. Jeg håpet de aldri ville få vite det.

Denne byen pleide å føles veldig klaustrofobisk, og det hatet jeg. Nå føltes det mer som noe jeg forventet meg, noe jeg ville savne en dag. Og den dagen ville komme. Ingen visste det bedre enn jeg.

Søtt og salt og spark og kyss. Den jenta jeg elsket, hadde kommet tilbake til meg og ødelagt verden. Det var faktisk det som skjedde i sommer.

Vi hadde sett slutten på hamburgersuppe og ferskenpai og hjulhusker. Men vi hadde sett begynnelsen på noe, også.

Begynnelsen på Endetiden.

Nkpmw

Jeg sto på toppen av det hvite vanntårnet med ryggen mot solen. Den hodeløse skyggen min falt over det varme, malte metallet, forsvant over kanten og ut i himmelen. Jeg kunne se Summerville, som strakte seg ut foran meg, helt til sjøen, fra riksvei 9 til Gatlin. Dette hadde vært et lykkested for meg og Lena. I hvert fall ett av dem. Men jeg følte meg ikke lykkelig. Det føltes heller som om magen min ville vrenge seg.

Øynene mine var fulle av tårer, men jeg visste ikke hvorfor. Kanskje på grunn av lyset.

Mqo ki lgp. f c0F gv gt r vlf g0

Jeg knyttet nevene og åpnet dem igjen – stirret ut på de bitte små husene, de bitte små bilene og de bitte små menneskene – ventet på at det skulle skje. Redselen kvernet i magen min, den var tung og føltes feil. Så la de velkjente armene seg rundt midjen min, slo luften ut av meg og dro meg ned til metallstigen. Kjeven min traff rekkverket, og jeg snublet. Jeg kastet meg framover, prøvde å slenge ham av meg.

J xgo gt f wA

Men jo hardere jeg kastet på meg, jo hardere slo han meg. Det neste slaget traff meg i magen, og jeg knakk sammen. Det var da jeg så dem.

De svarte Chucksene hans. De var så gamle og slitt at de kunne ha vært mine. Det var da jeg fikk et lite glimt av ansiktet hans, og jeg så sannheten.

J cp xct o gi 0

Mens vi stirret hverandre inn i øynene og klorte etter hverandres hals, rullet vi utfor kanten på vanntårnet og falt.

Hele veien ned hadde jeg bare én tanke i hodet.

Gpf grki 0

*

Hodet mitt traff gulvet med et brak, og kroppen fulgte etter et sekund senere, inntullet i lakenet. Jeg prøvde å åpne øynene, men de var fremdeles uklare av søvn. Jeg ventet på at panikken skulle gi seg.

I de gamle drømmene hadde jeg forsøkt å forhindre at Lena skulle falle. Nå var det jeg som falt. Hva betydde det? Hvorfor våknet jeg med en følelse av at jeg allerede hadde falt? «Ethan Lawson Wate! Hva i vår søtteste herres navn driver du med der oppe?» Amma hadde en særegen måte å rope på som kunne hale deg opp fra Hades, som pappa pleide å si.

Jeg åpnet øynene, men det eneste jeg kunne se, var en enslig sokk, en edderkopp som arbeidet seg målløst gjennom støvet, og noe få slitte bøker med ødelagte rygger. *Ecvej 0Gpf gt uI co g0Qwwulf gt pg00* Og enda noen fler. Den spennende utsikten under sengen min.

«Ingenting. Lukker bare vinduet.» Jeg stirret på vinduet mitt, men jeg lukket det ikke. Jeg sov alltid med vinduet åpent. Jeg begynte å la det stå åpent da Macon døde – eller da vi trodde at han døde – og nå var det en betryggende vane. Vanligvis føler folk seg tryggere med vinduet lukket, men jeg visste at et lukket vindu ikke kunne beskytte meg mot det jeg var redd for. Det ville ikke stenge ute en Mørk maner eller en blodinkubus.

Det var det nok ingenting som kunne.

Men hvis det fantes en måte, virket det som om Macon var fast bestemt på å finne den. Jeg hadde ikke sett så mye til ham etter at vi kom hjem fra Den store barrieren. Han var jo alltid nede i tunnelene, eller jobbet med et eller annet beskyttelsesformular som kunne binde Ravenwood. Huset til Lena var blitt Ensomhetens fort etter den syttende månen, da verdensordenen – den skjøre balansen som regulerte manerverdenen – ble brutt. Amma skapte sitt eget Ensomhetens fort her på Wate's Landing – eller Overtroens fort, som Link kalte det. Amma ville ha sagt at hun «satte i verk forebyggende tiltak». Hun hadde strødd salt i alle vinduskarmer og brukt pappas skranglete stige for å henge knuste glassflasker opp ned fra hver eneste grein i myrtetreet vårt. I Wader's Creek var flasketrær like vanlige som syresser. Hver gang jeg traff moren til Link på Stopp & Stjel nå om dagen, sa hun akkurat det samme: «Fanget noen onde ånder i de gamle flaskene ennå?»

Lgi umwng pung xkmwp g hēpi g f kpg. Det var det jeg hadde lyst til å si. Mrs. Lincoln stappet ned i en støvete, brun colaflaske. Men jeg trodde ikke noe flasketre ville tåle den vekten.

Akkurat nå ønsket jeg bare å kjenne en bris. Heten rullet over meg da jeg lente meg mot den gamle tresengen. Heten var tykk og kvelende, et teppe jeg ikke kunne sparke av meg. Den nådeløse South Carolina-solen pleide å dempe seg litt når september kom, men ikke i år.

Jeg gned på kulen i pannen og snublet inn i dusjen. Jeg skrudde på kaldtvannet. Jeg lot det renne i et minutt, men det var likevel varmt.

Fem på rad. Jeg hadde ramlet ut av sengen fem morgener på rad, og jeg turte ikke fortelle Amma om marerittene. Det var ikke godt å vite hvem hun ville henge opp i det gamle myrtetreet neste gang. Etter alt som hadde skjedd i sommer, hadde Amma oppført seg som en mammahauk som vokter reiret sitt. Hver gang jeg gikk ut av huset, kunne jeg nærmest føle at hun skygget meg som min personlige gjennomsiktige, et spøkelse jeg ikke kunne komme meg unna.

Og det var ikke til å holde ut. Jeg trengte å tro at noen ganger var et mareritt bare et mareritt.

Jeg kjente lukten av stekt bacon og skrudde på mer vann. Endelig ble det kaldt. Det var først da jeg tørket meg at jeg la merke til at vinduet hadde lukket seg uten meg.

«Skynd deg, Tornerose. Jeg er klar til å kaste meg over bøkene.» Jeg hørte Link før jeg så ham, men det var bare så vidt jeg kjente igjen stemmen hans. Den var dypere, han hørtes mer ut som en mann og mindre som en gutt som spesialiserte seg på å dundre løs på trommer og skrive dårlige sanger.

«Ja, du er klar til å kaste deg over et eller annet, men jeg er ganske sikker på at det ikke er bøker.» Jeg gled ned på stolen ved siden av plassen hans ved kjøkkenbordet vårt, som var fullt av hakk. Link var blitt såpass mye større at det så ut som han satt på en liten plaststol fra barneskolen. «Når begynte du å komme tidsnok på skolen?»

Borte ved komfyren snøftet Amma med en hånd på hoften mens den andre skjøv rundt på eggerøren med den enøyde ondskapen, tresleiva hun brukte til å straffe oss med.

«God morgen, Amma.» Jeg skjønnte at jeg ville få kjeft fordi hun sto og hang på den ene hoften. Hun lignet litt på en ladd pistol.

«Føles mer som ettermiddag. På tide at du fant det for godt å komme ned til oss.» Selv om hun sto ved en varm komfyr på en enda varmere dag, kunne jeg ikke se en eneste svettedråpe. Det skulle mer enn været til for å tvinge Amma til å endre den minste lille detalj i morgenritualet sitt. Blikket hennes minnet meg på at hun hadde lagt et helt hønsehus' produksjon av egg på den blå- og hvitmønstrete dragetallerkenen min. Jo større frokost, jo viktigere dag, mente Amma. Hvis det fortsatte slik, ville jeg være en gigantisk kjeks som fløt i et badekar av pannekakerøre innen jeg var ferdig på skolen. Eggerøre av et dusin egg på tallerkenen betydde at det ikke var mulig å overse det. Det var virkelig første skoledag.

Man skulle ikke tro at jeg ville være så ivrig etter å komme meg tilbake til Jackson High. Det forrige skoleåret hadde vennene mine, med unntak av Link, vært dritekle mot meg. Men når sant skulle sies, var jeg sjeleglad for å ha en grunn til å forlate huset.

«Spis opp alt sammen, Ethan Wate.» Ristet brød dalte ned på tallerkenen, fulgt av bacon og en sunn mengde smør og grøt. Amma hadde lagt fram en kuvertbrikke til Link, men det var ingen tallerken på den. Ikke engang et glass. Hun visste at Link ikke ville spise eggene hennes, eller noe annet hun vartet opp med på kjøkkenet.

Men selv ikke Amma kunne fortelle oss hva han ville være i stand til å gjøre nå. Ingen visste det, i hvert fall ikke Link. Hvis John Breed var en slags blanding av maner og inkubus, var Link neste generasjon. Det eneste Macon kunne si, var at Link var som en fjern sørstatsslektning man treffer nå og da i bryllup eller begravelser og alltid kaller ved feil navn.

Link strakte armene over hodet, slappet av. Trestolen knakte under vekten hans. «Det har vært en lang sommer, Wate. Jeg er klar til å sette i gang igjen.»

Jeg svelget en skje grøt og måtte kjempe mot impulsen til å spytte den ut.

Den smakte rart, tørt. Amma hadde aldri lagd vond grøt i hele sitt liv. Kanskje det skyldtes heten. «Kanskje du bør spørre Ridley hva hun mener om det, og så kan du komme tilbake til meg.»

Han krympet seg, og jeg skjønnte at dette var noe de allerede hadde snakket om. «Vi skal begynne på tredje året, og jeg er den eneste Linkubusen på Jackson. Jeg har all sjarmen uten harmen. Masse krefter uten –»

«Finner du noe som rimer på krefter? Hefter? Skjefter?» Jeg hadde ledd hvis det ikke hadde vært for at jeg strevde med å få ned grøten.

«Du skjønner hva jeg mener.» Jeg gjorde det. Det var ikke så rent lite ironisk. Ridley, hans til-og-fra-kjæreste, som var Lenas kusine, hadde vært en sirene – hun kunne få hvem hun ville, når og hvor som helst, til å gjøre akkurat hva hun ville. Inntil Sarafine tok fra henne evnene og hun ble en vanlig dødelig bare dager før Link ble halvt inkubus. Det tok ikke lang tid fra det bittet til vi alle kunne se forvandlingen som skjedde rett for øynene våre.

Links latterlig fettsleikede piggsveis ble en latterlig kul fettsleiket piggsveis. Han fikk muskler, bicepsene spratt ut som oppblåsbare armringer, som moren hans tvang ham til å bruke lenge etter at han hadde lært å svømme. Han så mer ut som en fyr i et ekte rockeband enn en fyr som drømte om å være det.

«Jeg ville ikke kødda med Ridley. Hun er kanskje ingen sirene lenger, men hun kan fremdeles skape trøbbel.» Jeg dynget grøt og eggerøre oppå det ristede brødet, la på bacon og rullet det sammen.

Link så ut som han ville spy. Mat hadde ikke samme appell nå som han var halvt inkubus. «Du, jeg kødder ikke med Ridley, altså. Jeg er dum, men ikke u dum.»

Jeg begynte å tvile på det. Jeg trakk på skuldrene og stappet halve frokostsandwichen inn i munnen. Den smakte feil, den også. Jeg hadde nok ikke tatt på nok bacon.

Før jeg rakk å si noe mer, smalt en hånd ned på skulderen min, og jeg skvatt. Et øyeblikk var jeg tilbake i drømmen, på toppen av vanntårnet, og stålsatte meg for et angrep. Men det var bare Amma som sto klar til å gi meg en preken jeg alltid fikk på første skoledag. Det var i hvert fall det jeg trodde. Jeg burde ha sett den røde tråden hun hadde knyttet rundt håndleddet. En ny talisman betydde alltid at skyene kom rullende inn.

«Skjønner ikke hva dere gutter tenker på som sitter her som om dette var en helt vanlig dag. Det er ikke over – verken månen eller denne heten eller det tullet med Abraham Ravenwood. Dere oppfører dere som om det er slutt, lysene kommer på, og det er på tide å gå ut av kinosalen.» Hun senket stemmen. «Vel, det er like galt som å gå barbeint i kirka. Ting får konsekvenser, og vi har ikke sett halvparten ennå.»

Jeg kjente godt til konsekvenser. De var overalt hvor jeg så, uansett hvor mye jeg forsøkte å overse dem.

«Ma'am?» Link burde ha visst at det var best å holde kjeft når Amma var på vei til å bli mørk.

Hun tok et grepa tak i skjorten til Link og lagde enda flere sprekker i Black

Sabbath-logoen han selv hadde strøket på. «Hold deg i nærheten av gutten min. Du har trøbbel i årene nå, og jeg kan ikke få sagt hvor leit jeg synes det er. Men det er sånt trøbbel som kanskje kan hindre dere idioter i å havne i enda mer trøbbel. Hører du hva jeg sier, Wesley Jefferson Lincoln?»

Link nikket redd. «Ja, ma'am.»

Jeg kikket opp på Amma fra min side av bordet. Hun hadde ikke sluppet taket i Link, og hun hadde ikke tenkt å slippe taket i meg med det første. «Amma, nå må du ikke hisse deg opp sånn. Det er bare første skoledag. Sammenlignet med det vi har vært gjennom, er det ingenting. Det går jo ingen vexer eller inkubuser eller demoner på Jackson High.»

Link kremtet. «Vel, det er jo ikke helt sant.» Han forsøkte å smile, men Amma vred skjorten enda mer til han måtte reise seg opp fra stolen. «Au!»

«Synes du dette er morsomt?» Link var smart nok til å holde kjeft denne gangen. Amma vendte seg mot meg. «Jeg var der da du mistet den første tanna di i det eplet, og da du mistet hjulene i Pinewood Derby. Jeg har lagd dioramaer av skoer og smurt glasur på hundrevis av bursdagsmuffinser. Sa aldri et ord da vannsamlingen din dunstet bort, som jeg sa den ville.»

«Nei, ma'am.» Det var sant. Amma var det faste holdepunktet i livet mitt. Hun var der da mamma døde, for nesten et og et halvt år siden, og da pappa mistet seg selv etterpå.

Hun slapp taket i skjorten min like plutselig som hun hadde grepet tak, glattet på forkleet sitt og senket stemmen. Uansett hva det var som hadde frambrakt denne stormen, så var det over. Kanskje det var heten. Vi led alle under den.

Amma kikket ut av vinduet, forbi Link og meg. «Jeg har vært her, Ethan Wate. Og jeg blir her like lenge som du er her. Så lenge du trenger meg. Ikke et minutt mindre. Ikke et minutt lenger.»

Hva mente hun med det? Amma hadde aldri snakket sånn til meg før - som om det ville komme en tid da jeg ikke var her, eller da jeg ikke ville trenge henne.

«Jeg vet det, Amma.»

«Se meg inn i øynene og si at du ikke er like redd som jeg er aller innerst inne.» Stemmen var veldig lav, nesten bare en hvisken.

«Vi kom jo hele hjem igjen. Det er det som er viktig. Alt annet kan vi finne ut av.»

«Det er ikke så enkelt.» Amma snakket fremdeles like lavt som hun ville ha gjort om vi satt på første rad i kirken. «Du må følge med. Er det noe, bare en liten ting, som har føltet som før etter at vi kom hjem til Gatlin?»

Det var Link som svarte mens han klødde seg i hodet. «Ma'am, hvis det er Ethan og Lena du er bekymret for, så kan jeg love at så lenge jeg er i nærheten, jeg med mine superkrefter og sånn, kommer det ikke til å skje dem noe som helst.» Stolt viste han fram musklene sine.

Amma snøftet. «Wesley Lincoln. Vet du ingenting? Det som jeg snakker om, kan du ikke forhindre, like lite som du kan hindre at himmelen faller ned.»

Jeg tok en slurk av sjokolademelken og holdt på å spytte den ut over hele